

РЕШЕНИЕ

№ 1286

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8291** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалбата на Р. Г. С. против отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в т. 1.2 от решение № ЗИ-01-75/2/18.08.2020 г. на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция по заявление вх. № ЗИ-01-75/25.07.2022 г. Прави се искане за обявяване на неговата нищожност, алтернативно - за отмяната му като незаконосъобразен административен акт.

Ответникът (Директорът на Агенцията за държавна финансова инспекция (АДФИ)) чрез процесуалния си представител изрязва становище за недопустимост на жалбата поради депозирането ѝ след срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ. Алтернативно, по същество, намира същата за неоснователна по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 240 лева, тъй като защитата по делото е осъществена от юрисконсулт.

Административен съд София-град, след като се запозна със събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по заявление вх. № ЗИ-01-75/25.07.2022 г., подадено от Р. Г. С. до директора на АДФИ. Търсената

информация е формулирана в шест точки и най-общо се отнася до използването на служебни и лични пътни превозни средства за извършване на дейността на АДФИ и отчитане на направените разходи за гориво по този повод през предходните пет календарни години. Като предпочитана форма за достъп е посочено предоставянето на информацията по електронен път на посочения в заявлението електронен адрес, под формата на писмена справка. З. е поискал да получи също и сканирано електронно копие на всички документи, въз основа на които е изготвен отговора по заявлението (раздел II на заявлението).

С писмо №ЗИ-01-75/04.08.2022 г. на основание чл. 30, ал. 1 от ЗДОИ е удължен срокът за разглеждане на заявлението с десет дни.

В съответствие с разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ е извършена проверка за съответствие на съдържанието на заявлението с изискванията на закона, като след извършването ѝ е престъпено към преценка по чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ.

По така депозираното заявление е постановено оспореното решение № ЗИ-01-75/2/18.08.2020 г., с което е предоставен достъп до търсената обществена информация по раздел I, т. 1, т. 3 и т. 5 от заявлението, както и по раздел II (в неговата част, относима към раздел I, т. 1, т. 3 и т. 5) и е отказан достъп по раздел I, т. 2, т. 4 и т. 6, както и по раздел II (в неговата част, относима към раздел I, т. 1, т. 3 и т. 5). Отказът касае предоставяне на информацията относно броя на личните моторни превозни средства, които АДФИ е използвала през предходните пет години, отчетени разходи за гориво, фактическите и правни основания, въз основа на които са определени разходите за гориво, които са отчетени и е мотивиран с липсата на търсената информация във вида, в който е заявена.

Решението е връчено на посочения в заявлението електронен адрес [\[електронна поща\]](#) на 18.08.2022 г. Жалбата е депозирана чрез куриер на 02.09.2022 г.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящия съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, инициатор на административното производство, приключило с издаване на оспорения акт. Същата обаче е депозирана извън законоустановеният срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ. Като предпочитана форма за достъп е посочено предоставянето на информацията по електронен път на посочения в заявлението електронен адрес [\[електронна поща\]](#). На основание чл. 35, ал. 3 от ЗДОИ оспореното решение е изпратено по електронен път на този електронен адрес на 18.08.2022 г. От следващият ден е започнал да тече срокът по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ, който е изтекъл в края на работния ден (четвъртък) на 01.09.2022 г. Следователно, депозираната на 02.09.2022 г. се явява просрочена.

Предвид обективизираното в жалбата искане за прогласяване на нищожност на оспорения отказ, настоящият съдебен състав намира, че дължи произнасяне единствено по искането по чл. 149, ал. 5 от АПК, което може да бъде направено без ограничение във времето.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породни правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на

органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност.

В случая оспореният отказ е постановен от компетентен административен орган - „задължен субект” по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ.

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. В случая, оспореното решение съдържа необходимите реквизити, включващи мотиви, част от които са изложени и в документите, съставляващи част от административната преписка и предхождащи издаването му, и следващ се от тях диспозитив, поради което съответства на предвидената форма за издаване на административни актове, при липса на специални изисквания в съответния закон.

Нарушенията на административно производствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Въз основа на установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които по сила и интензитет да опорочат акта да степен нищожност.

Като правило, нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта, би довело до нищожност на посоченото основание. В случая от страна на оспорващия не са изложени конкретни доводи обосноваващи извод за материална нищожност, а такива не са установени и от съда.

Не на последно място, процесното решение би било нищожно и ако е постановено при неизпълнение на съдебно решение. В хипотезата на чл. 177, ал. 2 от АПК е предвидено, че актовете и действията на административните органи, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда са нищожни. Основания в тази връзка липсват по делото.

В обобщение на изложеното настоящият съдебен състав намира жалбата за неоснователна, което налага нейното отхвърляне.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер определен на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

С оглед на изложеното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. С. против отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в т. 1.2 от решение № ЗИ-01-75/2/18.08.2020 г. на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция по заявление вх. № ЗИ-01-75/25.07.2022 г.

ОСЪЖДА Р. Г. С. да заплати на Агенцията за държавна финансова инспекция разноски по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: